

Takaisin puuhun

Helsingissä ovat vallan huimiksi heittäytyneet. Siellä on oikein työryhmä istunut miettimässä, pitäisikö puusta ruveta tekemään taloja! Vastaukseksi on tietysti saatu, että pitäisi, kuten aina saadaan, kun työryhmän tehtävänasettelu aloitetaan sanalla "pitäisikö".

Suomi on kuulemma puurakentamisen kehitysmaa, auttamaton jumbo. Kaikkialla muualla lukutaitoisessa maailmassa osataan rakentaa parempia puutaloja kuin meillä. Norjalaiset taitavat tehdä öljynporauslauttansakin puusta ja Kanadassa siitä pykätään jopa kuusi kerrosta päällekkäin, kun taas meillä on maltillisesti kielletty yli kaksikerroksiset paloturvallisuussyistä. Onhan selvää, että kuusikerroksisessa puutalossa on kolme kertaa enemmän syttymispaikkoja kuin kaksikerroksisessa.

Vaan onkohan tuota asiaa kumminkaan ajateltu loppuun asti? Miksi meillä nyt yhtäkkiä pitäisi ruveta puusta rakentamaan — maassa joka luonnostaan kasvaa kauniita ja käteviä betonielementtejä? Paluu puuhun on Darwinin kehitysopin vastaistakin, sillä juuri puustahan me olemme aikoinamme laskeutuneet ja ruvenneet ihmisiksi.

Eikähän nyt hyvänen aika kauniiseen lähiöarkkitehtuuriimme mikään puutalo sovi, sellainenhan suorastaan tökkäisi silmään töröttäessään piparkakkumaisen harjakattoisena tyylikkaiden tasakattojemme keskellä.

Kannattaa ajatella myös työturvallisuutta. Kun kerran toimikunta itsekkin myöntää, että suomalaiset ovat onnettomia toheloita puurakentamisessa, on suoranainen rikos tuputtaa kirvestä sellaiseen mämmikouraan. Reiteen se vain vilskahaa ja valtimon katkaisee, jolloin kirvesmies joudutaan kiireesti kyöräämään keskussairaalaan, missä supistettu henkilökunta stressaantuu lisää joutuen itse hoitoon lisäämään entisestään terveydenhuollon kuluja ja aiheuttaen kenties lopulta Iiro Viinaselle laakin.

Onko meillä varaa tämmöiseen muutaman puutalon takia, minä vain kysyn?

Eikä tässäkään vielä kaikki. On paljon mahdollista, että puutaloja varten joudutaan kaatamaan puita metsistä, ties vaikka Kuusamon yhteismetsästä. Poikki asti. Moottorisahalla julmasti. Siinä puuhassa tulee lisää uhreja, kun kaatuvista puista varisee maahan laumoittain luonnonsuojelijoita. Kuka tietää vaikka useakin heistä sattuu muksahamaan justinsa uhanalaisen eliön niskaan, joka taituu suistaen uhanalaisraukan lopulliseen sukupuuttoon. Mitenkäs sitten suu pannaan?

Ja mitäpä sanovat saksalaiset ja muut ulkomaiset sellunostajamme, kun kuulevat miten Suomessa metsiä tuhotaan? Donnerwetter sanovat ja lopettavat ostamisen. Koko metsäteollisuutemme menee nurin siinä paikassa, Seppo Kääriäinen nimitetään konkurssipesän uskotuksi mieheksi ja maahan tulee giljoona työtöntä lisää.

Sietääpä siis harkita toisenkin kerran, onko meidän tosiaan pakko ruveta puun kanssa tuhraamaan. Eiköhän olisi parasta pysyä edelleen turvallisessa suomalaisessa betonissa, joka on ympäristöystävällinen ja uusiutuva luonnovara niin kauan kuin betonimyllyjä riittää.

